

[Orla Møller.]

og at det, der blev besluttet, var, at vi gik til vore grupper med det, som var blevet forelagt af de 10 plus ministeren.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen: Jeg vil gerne sige tak til hr. Orla Møller for svaret. Det var helt, som jeg ventede det, for hr. Orla Møller vedstår altid sit ansvar.

Jeg synes også, at hr. Orla Møller sagde en anden ting, nemlig at han som udvalgsformand havde fået en særlig information om indholdet. Det gør jo nok, at vi alle med stor forventning nu ser hen til statsministerens svar på det spørgsmål, hr. Hilmar Baunsgaard stillede. Når der havde været tid, lejlighed og mulighed for at informere hr. Orla Møller, så må vi også gå ud fra, at der havde været tid, lejlighed og mulighed for at informere statsministeren.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg synes, at jeg må svare så klart og så åbent, som jeg overhovedet kan. Jeg havde ikke som statsminister på noget tidspunkt godkendt de sociale nedskæringer, der her var tale om. Jeg havde over for økonomi- og budgetministeren givet udtryk for min store skepsis over for, om det var holdbart at komme igennem med besparelser af denne art.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Ja, jeg må hellere begynde mit svar til ordførerne med at gå lidt ind på det problem, som har beskæftiget tinget i hvert fald i den sidste lille times tid.

Jeg tror, at man må konstatere, at et utraditionelt forsøg på at få fem partier i det høje ting til at nå frem til enighed om besparelser på områder, som hver for sig kunne være meget følsomme — „de hellige køer“, som det er blevet sagt — faldt. Vi etablerede en procedure, som jeg tror var en god forudsætning for, at man, som det skete i udvalgsarbejdet mellem de 10, kunne være nået til enighed om en samlet spareplan. Men det var lige så klart, vil jeg gerne understrege, at det kun var de 10 plus mig, der var ansvarlige for det endelige resultat af 10 mands udvalgets arbejde. Det var hele tiden forudsætningen, at dette resultat skulle fo-

relægges for grupperne, og at hver af folketingsgrupperne naturligvis, når de fik forslaget forelagt, kunne sige ja eller nej til forslaget på grund af et eller andet af de konkrete spareforslag, og gjorde de det, var planen som helhed taget af bordet.

Det var altså en ny arbejdsform, vi forsøgte os med, og jeg tror stadig væk, at den førte os længere — det viste sig altså også at være længere, end vi kunne holde til — end vi ellers ville være kommet, og længere, end vi vil kunne komme under den form, hvorunder sparebestræbelserne nu skal forelægges, tror jeg.

Jeg vil også gerne sige i anledning af debatten om de 10's og de 17's ansvar, at det efter min opfattelse kun er de 10's plus mit ansvar. De 17 fik kun forelagt en meget summarisk redegørelse, og selv om der var partier, hvor medlemmerne var identiske med dem, der havde siddet i 10 mands udvalget, var der andre partier, hvor der sad nogle, som ikke havde været medlemmer af 10 mands udvalget, og som derfor ikke kendte baggrunden i detaljer for den summariske opstilling over besparelser, som vi havde udarbejdet. De kan derfor ikke være forpligtede over for de enkelte forslag. Det kan kun de være, som deltog i arbejdet, og jeg vedstår mig fuldt og helt mit medansvar for dette.

Jeg kan også tilføje, at jeg havde en aftale med statsministeren om, at jeg ikke skulle drøfte disse ting med ressortministrene, for nu var tiden knap. Jeg forsøgte i starten, om jeg kunne få ressortministrene inddraget i forhandlingerne men det var der ikke interesse for, og derfor drøftede jeg spørgsmålet med statsministeren. Resultatet blev, at vi var enige om, at jeg ikke skulle orientere ressortministrene, før der forelå et resultat, som det naturligvis var tanken bagefter skulle udarbejdes i enkeltheder, fordi hverken kulegravningsudvalget eller jeg ville være i stand til at sige i enkeltheder, hvordan man skulle hente de forholdsvis summariske sparebeløb hjem, som vi havde opstillet. Derunder blev heller ikke til statsministeren, hvad jeg ville kalde tilstrækkeligt informeret. Men det er rigtigt, at jeg har nævnt spørgsmålene for statsministeren, og at han ligesom jeg selv var noget betænkelig over for spørgsmålet